

XXXII.

По пощата.

Първо писмо. Въпросъ.

— Безумието за какво ли служи? . .
Защо ли Господъ е създалъ глупците? . .

Второ писмо. Отговоръ.

— По тѣзи простичка причина, друже: —
Когато се раздѣлятъ мждрецитъ
Отъ Земний Миръ, — да не скърбѣтъ за него,
И да умиратъ тихо, сладко, легко! . .

XXXIII.

Пълхъ и Костенурка.

Дъртъ нѣкой пълхъ, въ грабежи затлѣствѣлъ,

Еднѣжки срѣщналъ костенурка

И тѣй ѿ се приемълъ: —

„— Отъ тѣзи костена чурупка

Кога ще се освободишъ?

До край ли ще съдишъ

Въвъ тѣзи черна дупка,

Въ студений тозъ затворъ?

Защо тѣрпѣишъ

Туй дълго робство, тозъ позоръ? . .

Виждь мойто жилище . . . На, онзи тамъ Дворецъ

Богато украсенъ, потъналъ въ свѣтлинѣ . . .

Тамъ на живѣеме ний, —

Азъ — тоестъ — и единъ държавенъ Голѣмѣцъ. —“

„— Не, отъ сждѣтъ си не се оплаквамъ азъ!

Отвърнжла тогасъ

Суховодната гадинка . . .

Азъ съмъ свободна домакинка,

Въ сирмашки домъ — но въ дома си живѣж азъ, Гризана!